

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Blue Style, s. r. o.**, se sídlem Jindřišská 873/27, 110 00 Praha 1, zastoupeného Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1685/19, 140 21, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 00, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2008, č. j. 10 Ca 394/2006 – 44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2008, č. j. 10 Ca 394/2006 – 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen stěžovatel) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2006, č. j. MHMP-303090/2006/B; tímto bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odbor živnostenský ze dne 14. 7. 2006, č. j. ŽIO/S/66905/2006/Di, ve věci uložení pokuty ve výši 100 000 Kč za porušení ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v tehdy platném znění, kterého se stěžovatel dopustil tím, že klamavě

informoval spotřebitele o skutečných vlastnostech služeb poskytovaných v rámci zájezdu uskutečněného v době ode dne 6. 9. 2005 do dne 20. 9. 2005 do Tuniské republiky tím, že řádně neinformoval spotřebitele o místu pobytu. Současně byla stěžovateli uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že dle něj nebyly porušeny povinnosti stanovené zákonem, když ve vlastním textu, popisujícím v katalogu hotel Imperial Park, bylo explicitně uvedeno, že se hotel nachází v oblasti Yasmine Hammamet, byla tedy jednoznačně identifikována oblast, ve které je hotel umístěn.

K pochybení stěžovatele došlo jen v tom, že uvedený hotel byl v katalogu umístěn mezi hotely nacházejícími se v oblasti Port El Kantaoui. Nicméně každá stránka katalogu je věnována jednomu hotelu, který je zde podrobně popsán, a to s uvedením rozhodných údajů včetně oblasti, v níž se nachází. V textu týkajícím se hotelu Imperial Park bylo jednoznačně napsáno, že se nachází v oblasti Yasmine Hammamet, a to hned v úvodní větě. Pokud správní orgán prvního stupně, žalovaný i soud uvádí, že ke spáchání správního deliktu došlo i tím, že v cestovní smlouvě spotřebitele byla chybně uvedena oblast, kde se nacházel hotel, a jinde je uvedeno, že tiskovou chybou v katalogu mohlo být ohroženo více klientů stěžovatele, měly se výše uvedené orgány vypořádat s otázkou, do jaké míry se zmiňovaná chyba v cestovní smlouvě promítla do porušení povinností stěžovatele. Tento nedostatek odůvodnění činí správní rozhodnutí i rozsudek soudu nepřezkoumatelnými. Vztahovat závěry konkrétního případu spotřebitele obecně na všechny spotřebitele, u nichž ale nedošlo k opsání chyby v cestovní smlouvě, je zcela nesprávné. O tom svědčí ta skutečnost, že si žádný klient stěžovatele nestěžoval na chybu v katalogu. Argument, že samo špatné zařazení hotelu v katalogu stěžovatele, vede ke klamání spotřebitelů, tak není ničím podložený.

V katalogu stěžovatele je na každé stránce popisující jednotlivé hotely na první místo zařazen odstavec s názvem – poloha -, v němž je jednoznačně uvedeno, kde se hotel nachází. Stejně tomu bylo i v případě hotelu Imperial Park, kdy bylo uvedeno následující: „*hotelový komplex je umístěn v krásné zahradě přímo u pláže v oblasti Yasmine Hammamet...*“. Bylo by zcela absurdní, kdyby následkem toho, že klient nevěnoval pozornost důležitým údajům uvedeným v katalogu, byla stěžovateli uložena pokuta za porušení zákona na ochranu spotřebitele. Při posuzování míry klamavosti konkrétního sdělení, je třeba vycházet z toho, jak by se zachoval průměrný racionálně smýšlející spotřebitel. Spotřebitel v tomto případě bohužel pochybil a vlastně naznačuje, že si v katalogu stěžovatele četl jen některé pasáže. Je pravidlem, že nejdůležitější informace jsou uvedeny právě přímo u konkrétního hotelu v textu, kde se v tomto případě nacházely údaje správné. Až na základě konkrétních a detailních informací o hotelu si zákazník vybírá a následně uzavírá cestovní smlouvu.

Stěžovateli není známo, že by uvedeným označením v horním rohu katalogu mohl klamat spotřebitele. Uvedený údaj slouží pouze pro snadnější orientaci v katalogu a nemá souvislost s určením umístění hotelu, když to určení je u hotelu uvedeno zcela správně a jednoznačně. Pokud zákazník nezná regionální členění Tunisu, nemůže být klamán orientačním údajem určeným pro hledání v katalogu, když popis hotelu jasně hovoří o oblasti Yasmine Hammamet. Pokud takové členění zná, je mu katalogem jednoznačně a

neklamně sděleno, kde se uvedený hotel nachází. Městský soud v Praze pochybil, když při posuzování porušení povinností stěžovatele nezohlednil, jak by se zachoval průměrný racionálně uvažující spotřebitel.

Stěžovatel se domnívá, že není smyslem zákona č. 634/1992 Sb., ukládat sankce podnikatelům v uvedeném případě a na základě jediné stížnosti vzešlé ze subjektivních pocitů spotřebitele, když ostatní zákazníci na uvedený obsah katalogu neupozorňovali a ani jinak ho nehodnotili jako klamání spotřebitele. Za takový případ by bylo možné považovat to, pokud by stěžovatel hotel v katalogu jasně nevymezil v popisu jako hotel v oblasti Yasmine Hammamet. Pokud si spotřebitel nestěžoval na kvalitu služeb poskytovaných v předmětném hotelu, lze považovat uložení pokuty ve výši 100 000 Kč za uvedení oblasti Port El Kantaoui v souvislosti s hotelem, který je jinak v katalogu označen správně, za nepřiměřené. Výše uložené pokuty považuje stěžovatel za neadekvátní zejména vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o první takové pochybení a dále vzhledem k tomu, že pochybením nebyla způsobena žádná škoda.

V odůvodnění výše sankce žalovaný mimo jiné poukazuje na skutečnost, kterou uvedl již orgán prvního stupně, a to na fakt, že stěžovateli bylo uděleno již několik pokut, čímž dokládá, že se jedná o několikáté porušení zákona na ochranu spotřebitele ze strany stěžovatele, a tudíž je výše pokuty adekvátní. Stěžovatel toto odůvodnění považuje za nesprávné a diskriminační ve vztahu k objemu poskytovaných služeb. Pouhé uvedení počtu uložených pokut a jejich výše je značně zavádějící a diskriminuje tak velké cestovní kanceláře, které při poskytování služeb vytvářejí rozsáhlou agendu a s každým zaměstnancem se u nich zvyšuje riziko lidské chyby.

Výše pokuty za správní delikt ukládaná dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se v průběhu doby měnila (rostla) a až teprve ode dne 29. 5. 2006 je výše pokuty za porušení ustanovení § 8 odst. 1 zákona ve výši maximálně 50 000 000 Kč. Do té doby (a v předmětném období – léto 2005 – kterého se katalog týkal a kdy proběhl klientův zájezd) činila výše pokuty za porušení tohoto ustanovení nejvíce 1 000 000 Kč. K protiprávnímu jednání mělo dojít v létě (resp. na podzim) roku 2005, avšak správní orgán, který o uložení pokuty rozhodoval, určil výši pokuty podle zákona ve znění účinném až po spáchání správního deliktu.

Dle názoru stěžovatele je třeba při rozhodování o správním deliktu a sankci za jeho spáchání postupovat dle právních předpisů platných v době údajného porušení zákona. V opačném případě by byl účastník odkázán na rychlost rozhodování správního orgánu a v případě průtahů by mu mohla hrozit vyšší sankce. Platí zde zásada zákazu retroaktivity v neprospěch pachatele správního deliktu. Výše sankce byla určena v rozporu se zněním zákona účinného v době spáchání deliktu, když bylo aplikováno znění později účinné. Tuto otázku soud v rozporu se zákonem nesprávně posoudil, když se ztotožnil s určením výše pokuty dle rozhodnutí správního orgánu. Jestliže má být výše sankce podle úvahy správního orgánu necelé 1% maximální možné částky, pak výše pokuty měla být správně vypočtena jako maximálně 10 000 Kč (a s ohledem na konkrétní výši pokuty – 0,2% z maximální výše pokuty – měla pokuta činit 2000 Kč).

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje rozsudek Městského soudu v Praze v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 8 zákona o ochraně spotřebitele, tj. zákazu klamání spotřebitele, bylo shledáno v tom, že v nabídce zájezdu v cestovním katalogu byl hotel Imperial Park zařazen v části vztahující se k letovisku Port El Kantaoui způsobem, který u zákazníka, který hledá ubytování v určité, jím preferované lokalitě, nutně musí vyvolávat dojem, že se uvedený hotel v tomto letovisku nachází. Bylo konstatováno, že porušení stanoveného zákazu došlo již tímto nesprávným zařazením hotelu, které samo o sobě mohlo spotřebitele klamat. Pokud bylo v rámci vedeného správního řízení poukazováno na to, že uvedený nesprávný údaj byl uveden také v cestovní smlouvě konkrétního klienta, byla tato skutečnost zmiňována jako další důkaz podporující závěr o porušení zákazu klamání spotřebitele ze strany stěžovatele.

O skutečnosti, že takové označení, resp. chybné zařazení předmětného hotelu v katalogu mohlo klamat spotřebitele, svědčí i skutečnost, že takto byl pravděpodobně oklamán či pomýlen i pracovník stěžovatele, který tento údaj jako správný převzal a uvedl v konkrétní cestovní smlouvě.

Žalovaná strana zastává názor, že předmět vedeného správního řízení, tj. porušení zákazu klamání spotřebitele, byl posuzován právě z pohledu průměrně racionálně uvažujícího spotřebitele, který při výběru zájezdu vychází především z údajů v katalogu cestovní kanceláře. S ohledem na skutečnost, že předmětný hotel byl v katalogu špatně zařazen, průměrně racionálně uvažující spotřebitel by zákonitě z této informace vycházel, považoval by ji za správnou, a to i proto, že o takovém umístění byl v daném konkrétním případě utvrzen ještě uvedením tohoto údaje v cestovní smlouvě. Je nepochybné, že tímto způsobem poskytnutou nesprávnou informací by došlo k oklamání převážné většiny spotřebitelů. Žalovaná strana hodnotí jako nepřijatelnou snahu stěžovatele přesunout odpovědnost za své protiprávní jednání na klienta, když se snaží argumentovat tím, že pokuta mu byla uložena v důsledku nepozornosti klienta, který nevěnoval pozornost důležitým údajům v katalogu.

K tvrzení o nepřiměřenosti uložené sankce, která je stěžovatelem spatřována v tom, že pokuta je podle jeho názoru ukládána na základě jediné stížnosti vzešlé ze subjektivních pocitů zákazníka, když ostatní zákazníci na uvedený obsah katalogu neupozorňovali a ani jej nehodnotili jako klamání spotřebitele, žalovaný uvádí: „Výše uvedená stížnost zákazníka byla pouze podnětem pro šetření, zda v daném případě nedošlo k porušení povinnosti veřejnoprávní povahy, pro něž je prvostupňový živnostenský úřad orgánem dozoru. V tomto případě bylo na základě obdržené stížnosti správním orgánem provedeno příslušné šetření a dokazování se závěrem, že spáchání správního deliktu bylo prokázáno a následně i sankcionováno. Otázka subjektivních pocitů spotřebitele, nároky z reklamace, náhrada škody, jako věci soukromoprávní povahy nebyly předmětem vedeného správního řízení, stejně jako šetření, zda na uvedený nesprávný údaj upozornili cestovní kancelář i jiní klienti, zda uvedená pochybení hodnotil jako klamání či nikoliv, ani jaké údaje obsahovala s nimi uzavřená cestovní smlouva.

Dále žalovaný poukazuje na to, že zákonem č. 229/2006 Sb., byl s účinností od 29. 5. 2006 provedena stěžovatelem uváděná změna zákona o ochraně spotřebitele, avšak pouze tak, že došlo ke zvýšení možné sankce. Vlastní znění ustanovení § 8 odst. 1 zákona, tj. hmotněprávní vymezení správního deliktu nebylo změněno. Vzhledem k tomu, že uvedený zákon neobsahuje přechodná ustanovení, která by stanovovala jiný režim, platí zásada, že správní orgán je povinen vést správní řízení podle právního předpisu ve znění platném v době vedení řízení, jak v tomto případě bylo ze strany správních orgánů postupováno.

Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Dle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele nikdo nesmí klamat spotřebitele, zejména uvádět nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepřesné, nejasné, dvojsmyslné nebo přehnané údaje anebo zamlčet údaje o skutečných vlastnostech výrobků nebo služeb či úrovni nákupních podmínek.

Dozor nad dodržováním povinnosti neklamat spotřebitele v oblasti obchodu a služeb provádějí dle ustanovení § 23 odst. 5 cit. zákona též obecní živnostenské úřady příslušné podle umístění provozovny.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem správního orgánu i krajského soudu v tom, že uvedení údaje v katalogu stěžovatele bylo nepravdivé, nepřesné a nejasné, a z těchto důvodů mohlo dojít ke klamání spotřebitelů, tedy k vyvolání mylné představy o místě pobytu. Stěžovatel se tak dopustil klamavého jednání vůči potencionálním klientům, když uvedl nejasně místo pobytu, dále se dopustil klamavého jednání vůči konkrétnímu klientovi, kterému toto pochybení zopakoval do cestovní smlouvy. Není potřeba určovat, do jaké míry se která chyba promítla do porušení povinnosti stěžovatele, jak se domnívá stěžovatel, obě dvě tato porušení zákona o ochraně spotřebitele naplňují znaky zákonem zakázaného jednání.

Při zjišťování pochybení není nutné zohlednit, jak by se choval průměrný racionálně uvažující spotřebitel, u správního deliktu – klamání spotřebitele. Je důležitá objektivní stránka chování stěžovatele, který svým protiprávním, škodlivým jednáním ohrozil právem chráněný zájem – právo spotřebitele nebyť klamán. Posouzení, zda byl spotřebitel oklamán, či zda by toto pochybení stěžovatele bylo způsobilé oklamat průměrného racionálně uvažujícího spotřebitele, není pro závěr o tom, zda došlo stěžovatelem k pochybení, podstatné. Podstatná je skutečnost, že spotřebitel má právo

nebýt klamán, a povinnost stěžovatele spotřebitele neklammat. Pokuta tedy nebyla udělena na základě subjektivních pocitů jednoho spotřebitele, jak se domnívá stěžovatel. Pro posouzení, zda došlo ke klamání ze strany stěžovatele lze jen zopakovat, že skutečnost, že ostatní spotřebitelé na uvedený obsah katalogu neupozorňovali, ani ho nezhodnotili jako klamání spotřebitele, pro určení objektivního porušení zákona není podstatná.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že správní orgán i krajský soud nepochybily v posouzení otázky, zda byl porušen stěžovatelem zákon o ochraně spotřebitele, tedy zda stěžovatel se dopustil klamavého jednání, závěr, k němuž stran naplnění skutkové podstaty správního deliktu dospěl, řádně odůvodnil; Nejvyšší správní soud proto neshledává stěžovatelovu námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Skutečnosti, zda byl spotřebitel oklamán, jaké množství spotřebitelů bylo jednáním stěžovatele zasaženo, a další námitky, které stěžovatel uváděl, aby doložil, že jeho jednáním nedošlo nebo nemohlo dojít ke klamání spotřebitele, nejsou tedy pro zodpovězení otázky porušení zákonného ustanovení podstatné, tyto skutečnosti však mohou být kritérii, na základě kterých správní orgán určuje výši sankce.

Jinak však Nejvyšší správní soud uvažil stran výše uložené sankce. K námitce stěžovatele, že žalovaný při odůvodnění přiměřenosti pokuty vyšel z nesprávného znění ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, je třeba konstatovat, že tuto okolnost tvrdí stěžovatel prvně až v kasační stížnosti (neuváděl ji ve správním řízení ani v žalobě), a tedy k této námitce nelze přihlížet, neboť se jedná o nepřípustnou námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Z nesprávného znění příslušného právního předpisu vycházel však i soud ve svém rozhodnutí při posouzení otázky přiměřenosti sankce.

Není pochyb o tom, že správní orgán vede řízení o správním deliktu podle právního předpisu platného a účinného v době vedení řízení. Správní delikt však posuzuje, a to i výši sankce za jeho spáchání, podle znění zákona účinného v době, kdy byl správní delikt spáchán. To odpovídá i článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle které trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu. Bylo by ostatně možno na mnohých případech z historického právního vývoje dokumentovat, že např. snaha účelově snížit nepříznivě se vyvíjející počty spáchaných trestných činů vedla v některých případech ke změnám zákonů, přesouvajícím trestné činy méně závažné do kategorie přestupků, anebo na druhé straně rozmáhající se drobné delikty byly novelami zákonů přesunuty do kategorie činů soudně trestných.

Z těchto důvodů – a přinejmenším od okamžiku, kdy byla ratifikována Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité delikt ní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku 6 odst. 1 o „jakémkoli trestním obvinění“, je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v delikt ní řízení správním. Tímto způsobem ostatně vykládá Úmluvu stabilně i judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním. Shodně ostatně judikují i správní soudy (srov. k tomu např. rozhodnutí uveřejněné pod č. 91/2004 Sb. NSS).

Znění upravující skutkovou podstatu správního deliktu se nezměnilo, je zcela identické v době spáchání deliktu, tak i v době, kdy správní orgán o něm rozhodoval. Ustanovení § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele – o výši sankce - se však v mezidobí změnilo. V relevantním znění zákona, tj. do novely provedené zákonem č. 229/2006 Sb., je ustanoveno, že za porušení povinností uloží orgány pokutu až do výše 1 000 000 Kč; při stanovení výše pokuty se přihlíží k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků. Za opakované porušení povinností v průběhu jednoho roku lze ukládat pokutu až do výše 2 000 000 Kč. Nové znění tohoto ustanovení, které užil žalovaný a na kterém setrval i Městský soud v Praze, stanoví maximální možnou pokutu až do výše 50 000 000 Kč.

Stanovení výše pokuty je výsledkem správního uvážení, jehož užití je právem i povinností správního orgánu. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.

Správní orgán je povinen při stanovení výše pokuty přihlídnout mimo jiné i k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků. Pod tato dvě hlavní kritéria spadá velké množství dílčích kritérií, na základě kterých by měl správní orgán výši sankce určit. Správní orgán proto tak nemusí učinit vyčerpávajícím způsobem a zmínit každé kritérium a podkritérium, stačí když své rozhodnutí posoudí na základě kritérií, pro danou věc určujících, a to způsobem, aby toto správní uvážení bylo přezkoumatelné.

Jakkoli žalovaný ve svém rozhodnutí k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků přihlédl, výši pokuty však odůvodnil na základě zásady proporcionality tedy tím, že se jedná o výši na samém dně možné sankce, ve výši ani necelého jednoho procenta maximální možné částky, a to z důvodu, jak vyplynulo z následného soudního řízení, že aplikoval ustanovení o maximální možné výši sankce platné a účinné v době, kdy o deliktu rozhodoval a nikoliv v době kdy byl správní delikt stěžovatelem spáchán.

Pokud žalovaný pokutu v uložené výši považoval za odpovídající způsobu i závažnosti protiprávního jednání, vzhledem k poměru k maximální možné výši sankce (50 000 000 Kč), avšak maximální možná sankce byla mnohonásobně nižší (1 000 000 Kč nebo při opakovaném porušení 2 000 000 Kč.), jeho správní uvážení bylo tedy postaveno na nesprávně stanoveném základě. Pokud by žalovaný postupoval podle znění zákona účinného v době dokonání deliktu, tedy v době, kdy byla výše maximální možné sankce pro stěžovatele příznivější, nemusel by sankci v této výši shledat přiměřenou, a mohl ji stanovit v jiné výši. Sankce 100 000 Kč, která v porovnání k 50 000 000 Kč představuje pouhé 0,2%, v porovnání k nižší maximální výši, tj. 1 000 000 Kč, představuje již 10%. Pokud by žalovaný chtěl stanovit sankci za opakované porušení povinnosti, kde je maximální možná výše sankce 2 000 000 Kč, muselo by se jednat o porušení totožné povinnosti v průběhu jednoho roku, a tento svůj postup by musel řádně zdůvodnit, nikoliv však toliko výčtem obdobných blíže neurčených pochybení stěžovatele v minulých letech.

Žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, když při stanovení sankce nepostupoval podle správního znění zákona, na této vadě setrval poté i Městský soud v Praze, proto Nejvyšší správní soud shledal rozsudek Městského soudu v Praze nepřezkoumatelným z důvodu jiné vady řízení před soudem, když tato vada měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud, s ohledem na výše uvedené proto napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V něm je soud podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí soud podle ustanovení § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. července 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu